

Растаје се моја генерација

Тужна се сетна помисао о опраштању од Основне школе, о расстанку са њој увукла се ових дана у срца многих осмака. Ускоро ће школско звонце објавити крај школске године и нашег осмогодишњег школовања.

Када смо пре осам година први пут сели у школске клупе и упознали се са важним животним поглављем, званим школа, нисмо слутили како ће године пролетети, како ћемо брзо постати осмаци, и ускоро кренути неким новим путем. Под окриљем школе, уз учитељице и наставнике, другове и другарице, најлепшим бојама осликано је наше детињство. Од неспремних и бојажљивих првачића постали смо одрасли, спремни за живот. У школи смо научили најважније лекције, стекли искрене другове, прве љубави. Било је пред нама и озбиљних и одговорних задатака, али и забавних дружења и анегдота. Заувек ћемо памтити веселе излете, екскурзије, рођенданске забаве. Сви ових година били смо заједно, и зато је сваки проблем имао решење, а свака радост била умножена. Делили смо џепарац, ужину, свеске, тајне. После сваког распуста једва бисмо чекали почетак наставе и поново окупљање. Сада, тај прелепи период нашег заједничког одрастања се завршава и почиње један нови, у који ћемо самостално закорачити.

Ђачко доба остаће нам у најлепшој успомени и тај безбрижни период одрастања заувек ће бити урезан у наша сећања. Остају само туга и жал, због расстанка који се ближи, а који је неминован.

Милош Делић 8-1